

Boj med brati.

Zbrali smo se dečki čvrsti,
vsi junaki kar po vrsti.

Boben poje, tromba piska,
četa naša krepka vriska,
prapor vije se nad nami,
vije se pod nami prah,
puške naše pa na rami
smrt grozijo, boj in strah...

Prapor nam je žepni robec,
tromba iz lubada trobec,
boben — lonec zdavnaj nov,
puške — šibe iz grmov.

Doli v polju postojimo,
v dve se vrsti uvrstimo:
vrsta vsaka bitvo nosi,
milosti nikdo ne prosi — —
Boben zdajci zaropoče,
vabi v sredo bitve vroče.
Kakor tica golobica
prapor nad bojniki kroži;
kakor tica kukavica
vmes hripavo boben toži.
Ta se smeje, oni vriska,
drugi tretje v beg potiska:
vstane jeka, vika bojna,
da rose nam čela znojna,

omaguje vrsta naša,
z vikom se zastonj ponaša,
in zaman pomoči išče.
V prah je prapor padel zdajci...
Plahi puščamo bojišče,
in bežimo v skok kot zajci.

Pa je vodja trdne volje —
spet nas skliče v ravno polje,
po junacih vrljih bara,
strahopetneže pokara.
Hrabrim znamenja pripenja,
oj svetinje — iz korenja!
Vstane smeh in bojna vika,
četa k četi se pomika,
stopa v dolgo redno vrsto,
vodja kliče: stopaj čvrsto!
In kot prek močil žerjavi
gremo po dehteči travi
proti ljubi rodni vasi.
Spev krepak iz prs se glasi;
Vse cvetoče kakor roža,
bratska nas ljubezen boža.
Zremo svet krasán pomladni,
kaj nam to je, če smo gladni?
Saj doma pri polni sledi
razvrstimo se po redi:
in za grla lačna, suha
v mleko nadrobimo kruha.

Vneslav.

Vetrič jesenski.

Vetrič jesenski
se poigrava
z listom rumenim
v ozračju vesel...

List je ukradel
bil na drevesu,
hitro odbežal
v višavo je z njim...

Bratci za bratcem
padajo urno —
kmalu zasanja
že golo drevo...

Vesna pa vrne
kdaj se bogata,
liste prinese
drevesom nové...

Dneve življenja
čas zaigrava —
a jih ne vrne
nobena pomlad...

Lavoslav.

